

Sygn. akt III AUa 1470/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Danuta Rychlik-Dobrowolska
Sędziowie:	SSA Danuta Owsiana (spr.) SSA Barbara Ciuraszkiewicz
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek apelacji G. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 2 września 2011 r. sygn. akt VIII U 1205/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 września 2011 r. sygn. akt VIII U 1205/2011 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu oddalił odwołanie G. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 28 czerwca 2011 r. , która organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

G. K. (ur. 11.09.1950 r.), w dniu 29.04.2011 r. złożył w organie rentowym wnioski o przyznanie świadczenia emerytalnego. Decyzją z dnia 28.06.2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przyznania świadczenia, z uwagi na fakt, iż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, nie rozwiązał stosunku pracy oraz przystąpił do OFE i nie przekazał zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa.

Za sporny okres, tj. od 01.04.1977 r. do 30.04.1986 r. we (...)Przedsiębiorstwie (...), wnioskodawca przedłożył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym poświadczono, że wykonywał roboty wodno - kanalizacyjne oraz przy budowie rurociągów w głębokich wykopach na stanowisku cieśla - zbrojarz. W świadectwie powołano dwa punkty zarządzenia resortowego - punkt 2 działu V poz. 1 załącznika do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01.08.1983 r., który wymienia stanowisko betoniarz-zbrojarz, a więc już stanowisko łączone oraz punkt 4 tego zarządzenia, w którym wymienione jest stanowisko cieśla. Wynika więc z tego, że G. K. pracował na stanowiskach: zbrojarz, betoniarz i cieśla.

W toku postępowania Sąd przesłuchał wnioskodawcę, który podniósł, że od 2002 r. do chwili obecnej pozostaje w zatrudnieniu w Miejskiej Spółdzielni (...)we W.. Nie rozwiązał stosunku pracy, bowiem Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uznał spornego okresu zatrudnienia, co skutkuje brakiem wymaganego okresu do spełnienia warunku otrzymania wcześniejszej emerytury.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji, powołując się na treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 z późn. zm.) oraz na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznał, że wnioskodawca nie wykazał 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a ponadto nie rozwiązał stosunku pracy przed złożeniem wniosku o emeryturę. W tej sytuacji Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi skarżący zarzucił sprzeczność ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności wnioskodawca domagał się ustalenia przez Sąd, że w okresie od 1.04.1977 r. do 30.04.1986 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach we (...)Przedsiębiorstwie (...), a tym samym, że legitymuje się wymaganym 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wobec tak przedstawionych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wnioskodawca nie przeczył, iż od 2002 r. do nadal pozostaje w stosunku pracy (vide: zaświadczenie o przebiegu zatrudnienia na k. 41 akt rentowych).

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji zastosował właściwe przepisy prawne, które przytoczył i przeanalizował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Sąd Apelacyjny przychyła się do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy oraz do dokonanej przez Sąd I instancji wykładni przepisów.

Przechodząc do rozważań w pierwszej kolejności podkreślić należy, że zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) w zw. § 2, 3 i 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 z późn. zm.) ubezpieczonemu – mężczyźnie urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura jeżeli osiągnął wiek emerytalny (60 lat) oraz w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej (1 stycznia 1999 r.) osiągnął 25-letni okres zatrudnienia, a w tym co najmniej 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Emerytura, o której mowa w cytowanych przepisach przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym

funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Z cytowanych przepisów wynika zatem, że wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury ze względu na pracę w warunkach szczególnych muszą być spełnione łącznie, a niespełnienie którejkolwiek z nich wyłącza możliwość przyznania prawa do tego świadczenia.

W rozpoznawanej sprawie zostało wykazane, że wnioskodawca na dzień złożenia wniosku o prawo do świadczenia emerytalnego, jak również w trakcie postępowania sądowego, nie rozwiązał stosunku pracy. Sam wnioskodawca potwierdził tę okoliczność, będąc słuchanym przez Sądem. Oznacza to, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek określonych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, warunkujących łącznie przyznanie prawa do emerytury. Skutkiem powyższego ustalenia jest stwierdzenie, że roszczenie wnioskodawcy o emeryturę jest bezzasadne, a więc oddalenie jego odwołania.

W tej sytuacji w istocie zbędnym stało się badanie spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek do uzyskania prawa do emerytury. Kwestia posiadania przez wnioskodawcę wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych stała się bezprzedmiotowa (wobec nie rozwiązania przez niego stosunku pracy), a żądanie jedynie wyroku ustalającego przymiot szczególnych warunków pracy niedopuszczalne. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych roszczenie o świadczenie wyprzedza roszczenie o ustalenie, skutkiem czego nie jest możliwe wydanie wyroku ustalającego istnienie którejs z przesłanek prawa do świadczenia. Z wywodów apelacji można wnioskować, iż wnioskodawca dążył właśnie jedynie do ustalenia. Tym samym zarzuty podniesione przez wnioskodawcę w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny, podzielając stanowisko Sądu I instancji, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy, jako bezzasadną.

R.S.